

ритъ. Она ляхъ бѣ и здравъ и ухватенъ, украсенъ съ скъпо оръжие, петдесе слуги бѣ довелъ съ себе. Наддѣлъ той на Десятенко, събори го на земѣта, замахна съ сабля на него и викаше : „Нѣма между васъ, песи синове, ни единъ казакъ да излѣзе мене на срѣшта!“

„Какъ да нѣма? ето че има на!“ рече и излѣзе напредъ Мосий Шило. Силенъ казакъ бѣ той, много пѣти е билъ войвода по морето и много тегла е истеглилъ. Хванѣтъ ги турцитѣ край самѣ Трапезунтъ и поробѣтъ ги на геминтъ, вържатъ имъ и рѣцѣ и нозѣ въ вериги, храна имъ не даватъ по недѣля и поїжатъ ги съ морска вода. И тѣ сиромаситѣ сичко претеглятъ само да удържатъ православната вѣра. Не утърпѣ войводата Мосий Шило, потѣпка съ крака светиятъ законъ, обви грѣшната си глава съ погана челмъ, довърси се въ него пашата, направи го ключаръ на корабтъ и глава надъ сичкитѣ робе. Много се угрижихъ оттова горкитѣ неволници; заштото знаѣхъ, че кога свой продаде вѣрата и придружи се съ приѣтснителитѣ, то подъ неговата рѣка е и по-тежко и по-горчиво : така и излѣзе. Мосий Шило сичкитѣ закова въ нови вериги по троица и редъ, притѣгна до бѣли имъ кости корави вѣжъ; биѣше сичкитѣ, колко му воля. И турцитѣ отъ радостъ, че се сдобихъ съ такъвъ слуга, се изопниѣтъ и забравѣтъ даже законѣтъ си, а той донесъ въ това време шеесе и четири ключа и раздаде ги на неволницитѣ, да се отключатъ, да хвърлятъ въ морето вериги и спѣнки, да зимѣтъ сабли и да сѣкѣтъ турцитѣ. Тогава казацитѣ нагребихъ много добро и върнахъ се съ слава въ отечеството си, и много време гусларетѣ славѣхъ Мосия Шило. Избраве бихъ го войвода, ами бѣ твърдѣ своенравенъ казакъ. По нѣкога свърши такава работа, дѣто не може да намисли и най умниятъ, а по нѣкога като людъ полудѣ. Пропий и продадѣ сичко, на сичкитѣ задлѣжнѣ въ Свѣчъ, и хванѣ се въ кражба, като единъ хайдутиѣ : открадне ноштѣ изъ чужди таборъ сичката конска наряда и заложи ѣхъ на механджията. За такава една срамотна работа врѣзахъ го за стѣлпъ на пазара и край него турихъ тояга, та, който обича, да го удари; по ни единъ се не наиде, който да дигне на него рѣка, заштото помнѣхъ преднитѣ му заслуги. Такъвъ казакъ бѣ Мосий Шило.

„Ето има на такива, които ви биѣтъ, като кучета!“ рече той и спусли се на него. Та че тука се сѣкохъ! и парамницитѣ, и зерцалата имъ се вдадохъ отъ ударе. Разсѣче му полякѣтъ желѣзната